

MŮJ PRVNÍ POLIBEK

Antologie povídek nadějných českých autorek a autorů

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Aneta Birnerová, Sabina Daňková, Helena Erbanová, David Havel,
Pavel Hénik, Richard Hotový, Anna Klimentová, Jana Kvičerová, Tomáš Lesk,
Kateřina Lišaníková, Karla Malá, Marie Niček, Martin Novák, Veronika
Opatřilová, Kristýna Poláčková, Jan Stejskal, Jaroslav Totušek, Petr Valášek,
Martina Vytešnicková, Jakub Zachrdla, 2021

Cover © Kreativní bojovníci s. r. o., 2021

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-1830-6 (pdf)

MŮJ PRVNÍ POLIBEK

**Antologie povídek nadějných
českých autorek a autorů**

Aneta Birnerová

EDIČNÍ POZNÁMKA

Kuchyň

„Za většinu světových tragédií může buď chytrý člověk sužovaný nudou, nebo blbec s penězi.“ „Ale tos řekla hezky.“ Široká, ale jemná ruka hladí usměvavou tvář. „To říkáš jen proto, že ode mě něco chceš,“ chichotá se žena, až jí pichlavé kudrlinky vesele skáčou kolem opáleného obličeje. „To není pravda,“ šepotá její životní láska a přimkne se k jejímu ztepilému tělu ještě blíž. „Stejně mě za padesát let opustíš,“ varuje vysoký ženský hlas. „Neopustím,“ zabalí muž její obavy do hluboké sametové šály sebedůvěry. „Slibuješ?“ Siréna se vzpírá ukolébavce. „Seši,“ vzdechne Jinan. A vášnivě ji políbí. Třicetiletá žena měla pravdu. Jejich první polibek je láskyplně proplete přesně na padesát let. Pak se rozdělí a půjdou každý hledat vlastní cestu.

Trend pojmenovávat své děti podle názvů stromů získal na popularitě v době, kdy vědecké kruhy protlačovaly do médií téma regulované dlouhověkosti. Tak se to alespoň dodnes říká mezi lidmi, kteří tato média sledují. Pravdou ale je, že to tenkrát byla jen poetická náhoda. V té samé době totiž ovládla světová pódia mladičká zpěvačka s netradičním jménem Magnolia. Se stářím si jistě hlavu nelámala. Vyšvihla se díky svému exotickému vzhledu. Její přirozeně bílé vlasy, světlá plet a růžové oči

ji vyčlenily z řad ostatních albínů, jejichž rudé zorničky budily pouze strach. Magnolia hrála na varhany a zpívala o lásce, kterou si musíte vypěstovat. Láska vás neudeří do tváře jako rukavice boxera, když potkáte toho pravého. O lásku s tím druhým musíte trpělivě pečovat, dokud nevykvete.

„Beru tě za ruku, cizince,“ zpívala Magnolia a varhany spojeně bručely do rytmu dvacet minut trvající melodie, kterou rozdělila do čtyřiceti samostatných písní. Zvyk prodávat svoje singly do reklam v její zbytečně rychlé době tak zdomácněl, že umělci psali rovnou skladby o délce třiceti vteřin, aby zvýšili svoje šance na jejich proslavení a zpeněžení v komerčním sektoru. Odpadly dlouhé přede hry i moudré dovětky. Tvůrci kultury šli rovnou na věc a zazpívali jednu silnou sloku a v ní všechno, co chtěli říct.

*„Porosteme spolu. Jednou budeš můj.
Ale teď jsi ještě někdo jiný.
Jednou budem jeden, ale teď jsme ještě každý sám,
zapuštěni ve vlastní zemi.“*

Na konci písně Magnolia zakoulela svýma růžovými očima na obří obrazovce a lidé se líbali. Měla na sobě tričko s logem svého sponzora, farmaceutické společnosti Determi. V roce 2221 se stala živým důkazem toho, že za většinu poetických náhod může buď znužený chytrolín, nebo blbec, který poetickou náhodou přišel k penězům.

„Bydlíme spolu už deset let. Myslím, že jsme připraveni,“ zašeptá rozumně Sekvoja a oplatí zbrklému Jinanovi vášnivý polibek. Do jejich kuchyně prosvítají paprsky jarního slunce a růžový hyacint na okenním parapetu dál opírá těžkou hlavu o chladivou skelnou tabuli.

„Od chvíle, kdy jsem tě poprvé uviděl, hned jsem cítil vyšší pravděpodobnost, že bych s tebou mohl jednou vést hluboké,

zajímavé rozhovory,“ potřásl zamilovaný Jinan plavou kšticí a položil hlavu Sekvoji na hrud'. Prvních pár let jí vadilo, že je o kousek menší a o dva roky mladší než ona. Ale maminka ji chlácholila, že s věkem se oba rozdílly nakonec ztratí.

„Ale prosím tě, denně potkáváme stovky lidí a ty sis *hned* myslel, že se mnou se dáš do smysluplné řeči?“ Sekvoja jej kárala za nerealistické romantické řeči, ale její snědé tváře přesto trochu zrůžověly. „No jo, ale to já prostě cítím, že s těma ostatníma bych se zase bavil jen o počasí,“ stál si za svým Jinan. „Že jedině ty mi po pár letech skutečně porozumíš.“ Žena vzdychla. Hlavou se jí prohnala vzpomínka na zástupy mužů, se kterými prohodila slovo, než se rozhodla investovat do Jinana. Na jednu stranu měl pravdu. Nedávalo to mezi nimi logický smysl. Byl to takový snílek, zatímco ona se ráda držela při zemi. A přesto nakonec právě s ním našla společnou řeč. Zcela nečekaně. A teď už také ví, že její láska umí krásně líbat. Dobře vybrala. Oba byli poměrně tvární ve svých zvycích a ochotní se přizpůsobit tomu druhému. Bude se jim společně dobře žít.

Zatímco jí Jinan ležel na prsou, vzpomněla si na Richarda Klokočího ve starobylých kalhotách s puky a fajfkou s levným tabákem Lucky Strike. Jak zvláštní jméno. Richard. Společně se mu smáli. A dál už nic. Pak tu byl Dubaj. Urostlý mužský. Vlastnil automyčku na hlavním nádraží, kde vozy taxislužeb přicházely o potisk kvůli příliš agresivnímu mycímu prostředku. A dál už nic. Nejmilejší z nich jí byl Javořík. Potkali se na večírku jejich fakulty. Oba dva měli velký zájem o přírodu a pěstování hyacintů. A dál už nic.

Jinan se zavrtěl. Sekvoja nad ním žasla. I když většinou plácal dětinské nesmysly o osudu, občas když byl chvíli v klidu a jeho modrá očka se zadívala někam strašně daleko, řekl něco snad až příliš moudrého. Jako třeba teď: „Myslím, že se občas snažíš spočítat to, s čím se počítat nedá, Seši.“ Chtěl jí tím

zнову naznačit, že vedle té veškeré usilovné práce na vztahu měli také velké štěstí, že se vůbec našli. A dál už nic.

Předsín

„Já si nejsem jistá. Zůstaňme prosím ještě doma,“ zaprosila Sekvoja. Její vzedmuté břicho se v předsíni svíjelo a kroutilo a napínalo. V ruce držela klíče a couvala s nimi zpátky do kuchyně. „Neboj, jsme tu spolu,“ pohladil ji Jinan po naježených vlasech jako vždycky, když se bála. Otěhotněla už po pětadvaceti letech manželství. Styděla se to říct doma. Věděla, že jí maminka vynadá. Bylo příliš brzy. Byli nezralí. Mladí a hloupí. Couvala zpátky do kuchyně. Ale Jinan jí tenkrát vzal ruce do svých širokých a jemných dlaní a hlubokým hlasem řekl: „Neboj, jsme tu spolu.“ A ona mu uvěřila.

Tenkrát si myslela, že říct to rodičům bude to nejhorší. Ale s blížícím se porodem si svoji odpověď rozmyslela. Její maminka jí od malinka vyprávěla o tom, jak ji svou velkou hlavou s ostrými kudrlinkami rozpárala vejpu. Jak řvala tolik, že venku rozplakala malou holčičku. Té pak museli vysvětlit, jak přicházejí na svět děti, aby se utišila. Aby se nebála, že na Albertově straší bludí upíři s rudýma očima. „Hned jak ses narodila, připravovala jsi ostatní o iluze,“ opakovala matka zas a znova. Někdy hrdě. Pak už jen ze zvyku. Teď ale Sekvoja toužila po troše naivity, které měl její muž vždycky plné oči. V rukou pevně tiskla klíče a nehtem palce rozrývala kolečko do nákupního košíku s logem farmaceutické společnosti Determi. Dostala jej za registraci u své gynekoložky. Chlácholila ji, že porod nic není. Ale Sekvoja jí nevěřila. Ryla do ní jako do nákupního kolečka, dokud z ní nedostala pravdu. Ta se nápadně podobala příběhu její rozpárané maminky. „Seš,“ zkusil to znovu Jinan, ale žena na něj uvrhla tak zlý pohled, že ji pustil z náručí. Sekvoja znovu ucouvla. Muž

si povzdechl. „Co s tebou,“ zabručel a zklamaně si sedl na botník. Svěsil hlavu. Neskutečně jej zklamala.

Pomalů si masíroval své unavené oči architekta. Postavil mimo jiné i jejich dům a zařídil v něm jejich byt. Naplánoval, kde bude kuchyň, předsíň, obývací i ložnice. Koupelnu na plánu ale pečlivě ukryl. Vytvořil z ní místo absolutního bezčasí. Jako snílka jej velice trápily prudké změny, které podle jeho ženy „patří k životu“. Nová móda. Nové hudební styly. Nové názory. Neměl to rád. Do jeho koupelny měly povolený vstup jen Magnoliiny čtyři sta let staré varhany a sliby věčné lásky, které si vykládal po svém. Místnost byla schovaná za starým pokojovým modřínem od jeho rodičů. Vstup se objevil po odklopení obrazu s vázou plnou růžových květin, které neznal jménem. Kliku ukryl do rámu.

Koupelna byla nepopsatelná. Dokázali by ji totiž popsat jen oni dva. A oba by k tomu zvolili jiná slova, ze kterých by vystavěli jiný prostor. Proto do koupelny nikdy nechodili společně. Oba dva po odklopení obrazu viděli něco jiného. To se jim mělo stát osudným.

Vtom se ozval ostrý rýpavý zvuk a Jinanovy modré oči přestaly hledět někam strašně daleko. Sekvojino levé zápěstí se rozblíkal zeleným světlem a objevily se na něm stopky. Podívali se na sebe. Mají hodinu. Jinan roztržitě bere z věšáku lehký kabát a podává jej své milované. Sekvoja jej ale ostře zarazí. Bylo přece horké léto a venku pářilo polední slunce.

Obývací

Sekvoja nervózně seděla na gauči a zatínala nehty do levého zápěstí. „Nech toho,“ ozvalo se v její hlavě, a tak rozzuřeně přestala a šlehla po Jinanovi vzteklým pohledem. „Proč si to terentete tak drbeš?“ zeptal se Jinan prakticky až mírně popuzeně,

aniž by vzhledl od své knihy o pokojových rostlinách. „Víš, že by sis mohla poškodit čip.“ Tohle už nahlas neřekl. Nemusel, věděl, že Sekvoja ví, co jí řekne. Už ho trochu zná. „Já vím,“ odpověděla žena nahlas. „Možná se chci toho čipu zbavit. Možná mi chybí trochu toho neznáma,“ ozvala se automaticky odpověď v jeho hlavě, aniž by Sekvoja musela otevřít pusku.

„Proč?“ zeptal se Jinan nahlas a Sekvoja slyšela v hlavě dovětek: „Od nepaměti lidstvo bojuje proti neznámu. Od počátku věků budujeme poznání. Věda a technologie jdou stále kupředu a zajistily nám mimo jiné náš pohodlný život a byt.“ „Já vím,“ odpověděla žena a Jinan ji v duchu slyšel odporovat: „Sám jsi vždycky říkával, že v hledání tkví smysl života.“

Jinan se zamyslel. Že by se tak změnil? Už jsou se Seši tak dlouho, že ovlivnili jeden druhého. Ona je teď ten velký snílek a on se prakticky drží při zemi. Žena se během jeho pomlky zvedla a pomalu odešla do kuchyně. „To to uteklo,“ povzdechl si Jinan a smutně sledoval vzdalující se záda své milované ženy, která mu už neměla co nového nabídnout.

Sekvoja trávila sama v kuchyni spoustu času. Jinan netušil proč. Ale nikdy ho nenapadlo se zeptat. Za chvíli se vrátila s dvěma šálky. Před své místo postavila na nízký bukový stůlek vložnou kávu s pěti mililitry tučného mléka, které původně mělo pět stupňů. Před Jinana na stůl položila čaj v oprýskaném růžovém hrnku s jemnými kvítky. Byl to jeho oblíbený. Dostali jej v sadě po dvou ke svatbě. A protože je jejich rodiče dobře znali, místo otřepaných nápisů „jeho“ a „její“ vybrali hrnky s květinovým vzorem. Růžový pro ni a modrý s lístečky pro něj.

Když ten jeho jejich dcera rozbila při hře na starou babičku, která žebra u mostu za Radbuzou, Sekvoja se naštvála, až se jí vlasy zježily po celé hlavě: „Ty si prostě ničeho nevážíš. Pořád lítáš někde v oblacích, holčičko!“ Holčička se samozřejmě nejmenovala holčička, ale Kateřina. Bylo to dost neobvyklé jméno. Jinan si ho pamatoval z jedné dětské pohádky o tlustém

císaři, moc se mu zalíbilo, a tak si ho prosadil. Od té chvíle jej ale zachvátil nezdravý pocit přílišné zodpovědnosti za Kateřinu, její chování i její budoucnost. Takže když čtyřleté dítě zpod staré deky s chlípnými kletbami svišticími ven mezerou v zubech mrštilo jeho modrým pohárkem o zem, zamumlal Jinan prakticky, ač mírně popuzeně od rozečtené knihy, „nech toho. Proč s tím terentete tak házíš?“

Jinan věděl, že Sekvoja by nejraději svůj zbývající starý hrnek vyhodila. Sekvoja věděla, že by to Jinana mrzelo, a raději z něj bude pít tak často, jak to jen půjde. Dnes například zelený čaj ohřátý na padesát jedna stupňů. Měl ho rád. Pomáhal mu přemýšlet a soustředit se na čtení. Muž se na ni mile usmál a Sekvoja se pomalu vracela na své místo na gauči. Její kdysi rovná záda se časem unavila nošením těžké kudrnaté koruny a zkroutila se o pět stupňů. Když si žena sedala, její obratle zakřúpaly jako malé větvičky přešlé mrazem.

Jinanovy oči se pod tíhou toho praštění vrátily z dalek, které v poslední době už příliš často nenavštěvoval. „Už si nemáme co nabídnout,“ řekl tiše, prakticky, ač trochu smutně. Sekvoja si přehodila vlněnou deku s růžovými kvítky přes zkůřelá ramena a podívala se na svého milovaného. „Tos řekl moc hezky,“ odpověděla. Jinan se jí díval do očí. A i když věděl, že jeho neutěšená grimasa mluví za něj, tentokrát to řekl všechno nahlas: „Bolí mě to.“ Sekvoja na sobě nedala nic znát, ale on věděl, že ty nejhlubší emoce ona navenek znát zkrátka nedává. „Mě taky,“ vzdychla. „Mysleli jsme si, že budeme výjimka,“ odtušil Jinan. „Mysleli,“ doplnila ho nahlas Sekvoja. „Ale nejsme,“ pokračoval Jinan v páráni vztahu, který spolu pletli více než šedesát let. „Nejsme,“ potvrdila Sekvoja klidným hlasem. Věděl, že ji to trhá na kusy. Věděla, že chce vstát ze svého křesla, pomalu si sednout vedle ní a položit jí hlavu na hrud.

Zůstali sedět. Zůstali mlčet. Zavřeli oči. Slyšeli, jak podzimní vítr lomcuje nastevřenými okny. Sekvoja milovala čerstvý

vzduch. Ať už byl sebechladnější. Jinanovy modré oči k ní vysílaly své odrazy v podobě průhledných slz kanoucích po jeho tváři. Sekvoja zůstala navenek klidná. Půl života hledali společný život. Půl života budou hledat, jak být sami. Jí bylo osmdesát. Jemu sedmdesát osm. Věda a technologie se jim postaraly o pohodlný život i byt. To vše s udržitelně nízkou měrou neznáma.

Ložnice

Podobné vzrušení jsem nezažila již léta. Sleduji své levé zápěstí bez mrknutí oka již několik hodin. Už to nemůžu vydržet. Zkusím spící mechanismus probudit zuřivým drbáním. Je to tak zvláštní. Nikdo mě u toho neokřikuje. Přesto na chvíli přestávám a omlouvám se prázdné místnosti: „Já vím, že se to nemá. Ale dneska je to něco jiného.“ Pak se opět dávám do mnutí vrásčité snědé kůže na levém zápěstí. Někdy se už ani nepoznávám. Jsem tam pod všemi těmi záhyby ještě opravdu já? Moje záda se sklání k zemi a kolena se čím dál tím víc skrývají pod bradu. Jako bych plula vesmírem, malý růžový pouštní květ, které se na chvíli, na jeden lidský život otevřel, když vysvitlo slunce. A teď se zase pomalu, velmi pomalu uzavírám. Čekám, až přijde noc.

Budu spát. Sama. Odešel jsi ode mě, je to už pěkná řádka let a stejně se při pomýšlení na samotu smrti trochu děším. Jenže tu není nikdo, kdo by mi položil hlavu na hrud' a vzal si trochu toho mého vznětlivého tepla, abych mohla odejít v klidu. Tak ať si mě teda už vezmou všichni čerti! „Tomu ty nemůžeš rozumět,“ mumlala jsem stále dokola a zuřivě drbala už celé předloktí. „Za dva roky mě pochopíš. Ty teoretiku.“ Levé zápěstí během mého běsnění tak zrudlo, že bych si ho snadno už spletla se svítícím displejem. A do pravého jsem chytla křeč.

Unaveně padám zpět do polštářů. Během zimy z ložnice téměř nevylezu. Nechce se mi. Čekám na slunce v poloze embrya. Svou postel jsem za ta léta obestlala stohy knih. A časopisů. Přesně tak, abys věděl. Kdykoliv se na ně podívám, slyším tvůj smích. Měl jsi vždycky takovou radost, že alespoň v něčem jsem víc staromódní než ty. Vždycky jsem ráda četla časopisy. „Děláš, jako by ti bylo sto padesát,“ vysmívá se mladý Jinan v mých vzpomínkách. „Ale mně je sto padesát. Tak kušni, ty teoretiku!“ zakřičela jsem já, stará Sekvoja, z plna hrdla na prázdný pokoj a vlasy se mi z toho ježí radostí. Tak dlouho jsem čekala, až ti tohle budu moct odpovědět. A dneska ten den konečně přišel. Jen v Determi se jim zastavily všechny hodiny nebo co. Když se v duchu zeptám čipu, kolik mi je, na displeji pod kůží se stále rozsvěcuje 149 let.

Nadzvedla jsem se a upravila pod sebou polštáře, abych si mohla na posteli pohodlně sednout. Bezděky jsem vzala do rukou časopis ležící vedle na polštáři, který dřív patřil Jinanovi. Prosadil si, že chce spát blíž u okna. Často se do něj díval, když usínal. Když tenkrát řekl, že je čas se rozejít, souhlasila jsem. Ale když si myslel, že už se nemůžeme vzájemně překvapit, ranilo mě to. Přestože vím, že jsme spolu ke konci skoro už vůbec nemluvili. Nebyl důvod. Velmi dobře jsme věděli, kdo má na co jaký názor, a dokončovali jsme bez námahy věty toho druhého. Znali jsme se tak detailně, jak se jen mohou poznat dva lidé, kteří spolu žijí v jedné tiché domácnosti šedesát let a hledí na sebe zrakem nezkaleným senilitou.

Zahodila jsem časopis o hyacintech na zem vedle Romea a Julie. Dalo mi to práci, vyhledat tuhle tisíc let starou knihu. Naštěstí ji nějaký nadšenec před pár lety znovu vydal s ediční poznámkou. Vysvětluje, že v tomto období historie romantické vztahy pracovaly veskrze výbušně. Jako sopky. Lidé se setkali, vzplanuli, způsobili katastrofu, která zničila je i jejich blízké okolí. A pokud to přežili, tak si během pouhých pár let, nebo

dokonce pár měsíců našli jinou vášeň. Jinou osobu nebo, pokud už měli osob plné zuby, koníček. Vyšivali, pěstovali rostliny, sportovali, vařili. Všechny ty věci, které jsou už dnes zbytečné. Jejich vztahy byly krátké, nelogické a nakažlivé jako anekdoty. Jako tahle kniha.

Já jsem s Jinanem vyrůstala v jiné době. Době druhé renesance. Od módy až po školní systém, všichni kolem mě si berou příklad z antického období. A naopak se vysmívají době označené jako první velká renesance, tedy středověku. Smějí se jejich strachu z Boha. My se bojíme rozumně, bojíme se člověka. Věříme, že veškeré zlo je jen tady mezi námi a plyne ze strachu, nudy nebo hlouposti. Proto ty čipy v zápěstích. Již čtyři sta let odpočítávají naše dlouhé životy, které pokojně končí mezi sto-padesátým a stošedesátým rokem života. Nevím proč. V jednom bodě vývoje se zkrátka přestalo mluvit o nesmrtelnosti a začala se velebení předvídatelnost a spravedlnost dlouhého života.

Čipy nám uvolňují všechny potřebné látky do míchy, aby-chom žili pomalé a plnohodnotné životy, dokud nezavřeme oči. Poučili jsme se z předchozího uspěchaného období postmodernismu, kdy lidé nejčastěji umírají na přebytek a stres. Vrátili jsme se na začátek a děláme to lépe. „Tak znovu,“ to je motto farmaceutické společnosti Determi. Láska je klidná a trpělivá. Platona čteme už ve školce a vykládáme si ho jinak než ve středověku. Vykládáme si ho správně.

Partnera si vybíráme na celý život. A protože jsou naše životy tak dlouhé, dobrou polovinu z nich trávíme v samotě a poznáváme sami sebe. Zproštění všech pokušení, koníčků, vášní či vzplanutí. Sami a přece v duši naplnění svou druhou polovinou, která nás nikdy neopustí. Jen díky nim jsme konečně celiství. Kdybych snad zapochybovala, že na mě Jinan také myslí, byl by můj smutek mnohem palčivější. Ale já vím, že jsem s ním. Moje druhá polovina žije v jeho srdci. Pro naši dobu to už nejsou planá slova.

A teď po vzorném a klidném životě plném lásky a klidu přichází moje odměna. Dívám se na své zarudlé zápěstí, v němž se skrývá čip. Osobní doktor, imunitní vojsko, platební karta, osobní doklady a hodiny smrti. Když miminku vloží čip do těla, hodiny se spustí a zcela nahodile určí, kdy daný človíček zemře v rámci onoho rozpětí deseti let. Samozřejmě bychom všichni mohli uvadnout ve stejný den a na minutu přesně. Hodinám smrti je jedno, kdy poštvou vzorné imunitní vojsko proti vlastnímu králi. Jenže ze zkušenosti už víme, že lidé postavení před jasnou věc dělali hrozná hlouposti. Když věděli na minutu přesně, kdy umřou, hráli vabank, uráželi své blízké, zabíjeli nevinné, ničili stát s vědomím, že jim to smrt v daný čas odpustí. A tak vědci vrátili do našich životů trochu neznáma. Zjistili, že děláme hlouposti, když se moc bojíme, i když se bojíme moc málo.

Vždycky jsem si myslela, že náš svět je ten nejlepší možný. Žijeme v míru a klidu. Nehladovíme ani se necpeme. Milujeme se, ale umíme být i sami. Jenže pak si vzpomenu na Jinanovy modré oči, které hledí někam strašně daleko, a říkám si, jestli nejsem jenom strašně hloupá. Náš svět je fajn. Ale je pravděpodobné, že existuje ve společnosti dalších fajn světů, od kterých nás dělí prostor či čas.

Proto zakládám tento dopis do své kopie Romea a Julie s ediční poznámkou. Abyste věděli, že váš svět není jediný možný. Je tu ještě první a druhá renesance. A jsou fajn.

S úsměvem odkládám knihu s dopisem a ediční poznámkou pod Jinanův polštář. Můj displej se konečně rozsvítil a ukázal mi vysněné trojciferné číslo. Je to tak vzrušující. Poprvé nevím, co se stane za hodinu. Co se stane zítra nebo za měsíc či rok. Všechno nejlepší. Všechno nejlepší, ty teoretiku. Všechno nejlepší i vám.

ANETA BIRNEROVÁ ráda píše a miluje umění. Pracuje jako copywriterka a blogerka na volné noze. Ve volném čase se věnuje divadelní improvizaci. Vystudovala japonská studia a nová média na Karlově univerzitě. Její specialitou jsou texty, které utvářejí prostor klidu a ticha mezi myšlenkami. Bydlí v Praze. Srst má hebkou jako zlatý retrívr a ráda chodí plavat.

Sabina Daňková

RUM, HOLKY A TRNITÝ RŮŽE

Ty si to nepamatuješ? Jak si tohle proboha nemůžeš pamatovat, vždyť to byl jeden z těch momentů v životě, který by si měl pamatovat každěj. Ale no tak, Karle! Vůbec nic? Ani ň? Ty seš teda diagnóza, člověče. Tak já ti to povím, jen doufám, že seš na to připravenej. Že ne? No tak to máš smůlu, už jsem to načal. Tak se posad'. Třeba tadyhle vedle mě. A že ze mě táhnou cigarety? To je teda zajímavý, že o víkendu ti to nevadilo ani trochu. Tak neremcej, kecni si na zadek a dobře poslouchej, když seš taková guma a propijješ i vzpomínky na svoji první pusu. Mě snad vomejou.

Chtěl jsem tě vzít na ten výlet na Pálavu, když jsi měl teda narozeniny. Košтовání vína, u toho se člověk nejvíc odváže a zrovna ty ses potřeboval odvázat jako sůl. Ty seš holt od přírody na holky moc velkej čahoun, nosíš brýle a mančestráky po tátovi, a ještě se jmenuješ Karel. To je na normální seznámení fakt katastrofální výbava. Ale na jihu, kamaráde, tam je plno hezkejš holek, a to aby čert na koze rajtoval, aby ses nějaký nelíbil. To bylo nejprve děsnejch keců, ale nakonec jsme se v sobotu ráno potkali na nádru, spakovaní s veškerým vercajkem od karimatek po vepřový řízky s chlebem a mohli vyrazit. Abych pravdu řek, tak popravdě ani nevím, kam až jsme dojeli. Vím jen, že ta vesnice měla u nádraží kostel a veškerý kanály v cestě,

takže když jelo kolem chodníku auto, dunělo to jako blázen. No, pověz, kde dneska mají kanály v cestách? Ještě doteď slyším dunět ty litinový poklapy.

Co na to říct? Prostě jsme vymázli celýho půllitra pálenky už ve vlaku, to nebylo moc chytrý. Měli jsme už něco v krvi, takže nám bůhvíproč přišlo naprosto v pohodě vystoupit v naprosto cizí vesnici jen kvůli těm dvěma holkám, co seděly ve vedleším kupéčku. Sledovali jsme je už od nástupu. Myslím, že jim bylo trochu divný, že neustále chodíme na hajzlíky nebo do jídeláku a přitom je pořád okukujem. Jo, přiznávám, že jsme byli krapet trapný. To proto si zastřely závěsy, a to proto jsme se přestěhovali do chodbičky, abychom věděli, kdy budou vystupovat. A proto jsme taky nasávali, protože nás bolely zadky z tý tvrdý podlahy. Jo, ještě teď mám na pravý půlce otlak. Nekecám! Chceš ho vidět? Ale prosím tě! Jako bys mě už neviděl nahýho. Cože? Že nevíš, o čem mluvím? No tak kamaráde, ty seš teda fakt tragéd. Tak to já budu pokračovat. Ono se ti rozsvítí. Dojdeme k tomu, neboj.

Takže jsme vystoupili v nějaký stanici jako ty holky. Žáby jedny se po nás furt otáčely a chichotaly se. Myslím, že tušily, že vůbec nemáme tucha, kde to jsme. Zato ony to věděly. Jely vlakem na tu slavnost. Nevím, co tam v ten den celá vesnice slavila, každopádně tam bylo všude plno dobře naladěnejch a přátelskejch lidí. Pamatuju se, žes mi říkal, že bychom ten alkohol měli vyvážit taky nějakým jídlem, tak jsme to zabodli u toho grilovanýho selete. Točilo se na rožni a já málem pošel na dehydrataci, jak mi tekly sliny. Chlap na ženskou okamžitě zapomene, jak vidí pořádněj flák vepřovýho. A tak jsme tam stáli, dokud se sele nedotočilo a dokud nám neukrojili taky trochu. To asi ty holky trochu namíchlo, že je jako už nesledujem, tak začaly sledovat ony nás. A pořád se chichotaly a mrkaly na nás těma nadstavenejma řasama a tak. Jenže my se pořád věnovali tomu seleti, tak nakonec samy přišly a jedna z nich, přísáhám,

začala nám pěkně prášit kožichy, jak jsou dneska chlapi k ničemu a neschopní, že dneska si ženská musí i pro seznámení dojit sama. Ta byla fakt děsná a jmenovala se Saša. A já, protože jsem podle ní imbecil a ještě větší, když se napiju, jsem jí začal říkat Šášo. No, nesměj se, tys jí tak říkal taky. Šášo sem, Šášo tam, mohli jsme se přetrhnout smíchy. Ale ta druhá, Kristýnka se jmenovala. Ta byla jiná. Hned jsem viděl, že ses do ní zakoukal. Civěl jsi na ní jako na svatej obrázek. Úplná panenka Marie. Tak jsem si řek, že zařídím, aby ti tahle holka dneska dala pusy, když máš ty narozeniny.

Po jídle jsme tedy pozvali Šášu s Kristýnkou na něco k pití. Na takovýhle tancovačce holky nepijou žádný martini s olivama a růžový víno nebo tak. Tyhle holky si poručily hezky půl litra řezanýho a my jim to s radostí začálovali. Pak jsme šli tancovat. Jo, kamaráde, to jsem si připadal jako ztracenej v čase. Na takovejch vesnickejch tancovačkách se hrajou vesměs samý starý hity. Kruci, chvíli jsem myslel, že ten Slovák na pódiu je fakticky Paľo Habera, jak dobře to hrnul. Ale zkazila to Šáša. Že co blbnu, snad nejsem tak nalítej, abych nepoznal Paľa Haberu. Tak jsem jí řek, ať si nakašle, a hádej co? Ta ženská na mě fakt zakašlala a tančila dál, jako by se nechumelilo. No to mě domíchlo jako fakticky. Šášena jedna jedovatá! K tobě se ale naklonila Kristýnka a řekla nějakou děsně chytrou větu, teď nevím, jestli si ji dobře pamatuju. No prostě něco o tom, jak jsou ty starý písničky děsně pozitivní, i když většina vznikala v tak napjatým období. A že bychom se měli taky víc zkrátka a jednoduše radovat z veselejších písniček, a to mi přišlo moc hezký. Kristýnka byla fakt chytrá holka. Tys jí to dokonce řek a ona tak děsně roztomile zčervenala jako paprička. Že prý studuje historii a jednou by chtěla bejt paní učitelkou, což mi přišlo ještě rozkošnější. Byla to moc hodná holka, taková bezprostřední a čistá, těch už moc nezbývá. Ale asi jsme na ní čučeli moc dlouho, protože nás Šáša dloubla do zad, ať nestojíme

jak kůly v plotě a taky trochu tancujem. Co jsme proti tomu zmošli, že jo?

Tancovali jsme fakt dlouho. Jako tak dlouho, až jsem ani necítil, že mě bolí nohy. Těch posledních pár písniček jsem jenom tak bezduše poskakoval a plácal okolo sebe rukama jako nějakéj pitomej lachtan a taky jsem slyšel Šášu, jak se mi řeh-tá. No představ si to, ta holka mě vážně vytáčela do běla. Ona sama se přitom kroutila jak užovka, to bylo jako hrozný, ale já se jí nesmál, protože jsem slušně vychovanej, že jo. Kristýnka se pak po jedný písničke zastavila a řekla, že už je unavená, jestli bychom si nešli na chvíli sednout. No jo, jenže vtom začali hrát tu naši oblíbenou, co jsme na ní vždycky pařili ve třetí třídě na záchodkách a mysleli bůhvíjací nejsme frajeři. Kristýnka asi viděla ten můj zápal v očích, tak ukázala k takovému velkému dubu, že nás tam se Šášou počkají a zatím nám nechají natočit pivo. A tak jsme zůstali, posbírali poslední zbytky energie a zatančili tu naši. To už si trochu pamatuješ, že jo? Vidím ti to na očích, brácho. No jo, ono se ti to všechno vrátí, neboj. Tuhle písničku přece znáš moc dobře. To by bylo, aby sis nevzpomněl, kdys ji tančil naposled. *Prečo nehrám bicie ale gitaru? Prečo nechcem Jana ale Zuzanu? Prečo toto všetko vlastně hovorím, prečo je to tak?* Jo, Karle, na tuhle si zatančíš už jen na koncertě nebo na vesnickejch tancovačkách, nikde jinde. A nikde jinde se ti nebudou smát za to, jak moc jsi řádl na parketu, když ji hráli. Nám by se jinde určitě smáli, skákali jsme jak orangutani, no fakticky. Vzpomněl jsem si na to, jak jsem jako malej pokaždý při refrénu vyskočil na záchodovou mísu, a měl jsem v tu chvíli děsný nutkání to zopakovat, takže jsem rozbil nejbližší kontejner, ale lidi se smáli a pomohli mi na nohy, abych mohl tancovat dál, to bylo hezký.

Byli jsme oba strašně nabití takovou tou nostalgickou, bláz-nivou energií a tys mi zařval do ucha, že asi Kristýnku miluješ. A já ti odpověděl, že mi to bylo jasný dřív než tobě. A ty na to, co

s tím uděláme. No a já ti navrhl, že bys jí jako mohl dát nějakou kytku, že je to jako projev lásky, víš? Kdybys dones kytku třeba takový Šáši, tak by to pro ni moc neznamenalo, řekla by si, že seš blázen. Jí by stačilo, kdybys jí poslal žádost vo přátelství a lajknul jí pár fotek nebo tak něco. Ale Kristýnce by kytka přišla určitě moc romantická. Tak jsme teda vyrazili pro kytku, jenže nás blbečky nenapadlo, že na takový slavnosti asi vyloženě obchod s kytka nebude. Chtěli jsme jí u stánku vystřelit takovou tu růži z krepovýho papíru navoněnou nějakou levnou toaletkou, ale ani jeden z nás nebyl s to se trefit, nechali jsme tam plno peněz, a nakonec nám stánkař tu pušku vzal, že jsme nebezpeční sobě i okolí. Mohli jsme tu pitomost taky prostě koupit, ale tys říkal, že by to bylo moc jednoduchý a že si nechceš Kristýnku koupit, nýbrž zasloužit. Člověče, chytl jsem tě za rameno a měl jsem sto chutí tě obejmout. To bylo strašně krásný, jak jsi to řekl. To dneska spousta lidí nedokáže vůbec ocenit. Dneska je každej línej nebo nemá čas se o něco zasloužit, a tak to raději koupí. Řek jsem ti, že tohle jednou budu vykládat na tvoji svatbě, a tys mě plácl po čele a raději šel hledat něco, čím bys mohl Kristýnce vyznat lásku. A našel jsi to hned za pódiem, kde hrál ten chlapík, co vypadal jak Paľko. Záhon s růžema, Karle, málem ti vyskočily oči z důlků, až jsem měl strach, že je budu normálně muset lovit na tý betonový dlážce.

Vrhl ses na ně jak vzteklej pes. Byly všechny krásně červený, asi dobře hnojený. Tady na vesnici je totiž lehký sehnat koňskej hnůj, nebo ještě líp kravskej. Nikdo tu nekupuje takový ty vysušený pitomosti z igelitovejch pytlíků. To proto podle mě byly ty růže tak velký, takový masitý rudý potvory. Naprosto dokonalý. Musel jsem tě brzdit, abys nevyrval z kořenů celej záhon. Řekl jsem ti, ať vybereš jednu, že to bude Kristýnce stačit, že ona je skromná holka, ale tys vybral tři. Než jsi je všechny utrl, mělš ruce od krve, jako bys bojoval se šavlozubým tygrem. Ony totiž ty potvorský růže, jak byly takový silný, tak měly i silnej stonek.

Musel jsem ti s nima pomoci. No, podívej! Vidíš tady to? Ten škrábanec? A tady další. Už si vzpomínáš, že? Haha! A teď si sáhni na svoje pravý oko, cítíš ten monokl? Ano, správně, to je od toho týpka Vojty. Byla to pěkná rána, člověče, to jo.

Stalo se to hned po těch růžích. Letěl jsi celej rozjařenej k dubu, kde nás měly holky čekat, jenže tě už někdo předběhl. Kristýnka se tam bavila s nějakým děsně vysokým frajerem. Byl hubenej a moh mít tak dva metry, dokonce větší čahoun jak ty. Opíral se rukou o strom, vykuřoval cigaretu a asi si připadal jako nějaký John Travolta nebo co, protože se i tak sebevědomě usmíval. To tě tehdá děsně namíchlo. A když ses tam přiřítíl, vyštěklš na něj, co vždycky brblala tvoje bábi, když jsme se jí jako malý pletli pod nohy. Pamatuješ? „Uhni, plote, nebo tě ochcím!“ Karle, ty vole, já tam málem chcíp smíchy. Tys bejval vždycky takovej tichej kluk, takovej, co si nechá líbit, když ho ve škole děcka předbíhaj na obědě a tak. A v tu chvíli ses tvářil, jako by ses s tím borcem nejraději porval. Takovýho jsem tě neznal, brácho. A Vojta se na tebe otočil, zved obočí a že jestli máš s něčím problém, frajere. A tys mu řek, že jo, že máš problém s ním, jakej je sráč a jak si myslí, že mu to tu celý patří, když hulí camelky. Netrvalo to dlouho, Vojta se prostě jen tak rozmách a dal ti přes hubu. Hezky po vidlácku, pěkně od podlahy. Pleštils tam sebou jako kapr, co se právě chytl na štavnatou žížalu a vylovili ho z rybníka. Nakonec se ukázalo, že je to celý nedorozumění, že Vojta je Šášin brácha, což mě zas tak nepřekvapilo, protože měli oba stejně tlustý obočí. Pak ti Šáša řekla, ať zklidníš hormony, a tys jí na to řek, ať drží hubu. No fakt, Karle! Vůbec jsem tě nepoznával. Kristýnka tam jen stála, celá rudá chudinka. Asi to bylo poprvý v životě, co jí kluk dones kytku a ještě schytral takovej granát. Vojta byl naštěstí jinak docela v pohodě týpek, když mu zrovna někdo neříkal plote nebo sráči. Típnul cigaretu a odešel pryč, takže ses mohl posbírat ze země a dát Kristýnce pomačkaný růže, cos s nima právě vymet hlínu ze země. Zdálo

se ale, že jí to nevadí. Usmívala se, stydlivě klopila oči k zemi a byla červená jako rajčátko. Ale samozřejmě, jako obvykle ten romantickéj moment překazila ta hnusná Šášena. „Tyhle růže má na starosti moje bábi, vy imbecilové,“ řekla najednou. „Že vy jste je vyrvali z toho záhonu za pódiem?“ Podrbal jsem se na čele a nevěděl, co na to říct. Usmíval jsem se na Šášu jako blbeček a doufal, že nad tím mávne rukou nebo se zasměje taky. Vždyť, o co šlo? O tři růže. Beztak jich tam byl celej kotel. Nikdo si ani nevšimne, že tři chybí. Navíc jsme je vytrhli precizně, to se musí nechat. Jenže Šáša začala vyvádět, že jak se to její bábi dozví, že bude zle a takový věci. Vím, že to není moc hrdinský, ale v tu chvíli jsem jí chtěl prostě jednu vlepit, protože se Kristýnka přestala červenat a místo toho zbledla strachem. Ale, Karle, povím ti jedno. Tys normálně jel ten den bomby. Už to skoro vypadalo, že se celej náš plán zhrouť a Kristýnce spíš přiděláme problémy, ale ty ses obrátil k pódiu, kde zrovna Paľo zpíval nějakou písničku. Fakt netuším, jak se jmenovala ani čím byla. Chvíli jsi jen tak stál a podupával nohou do rytmu, hleděli jsme na tebe jak vyoraný myši. A pak ses k Paľovi přidal: „*Vytrhal som... v parku z jazera... všetky biele lekná... Nech aj ochranári vedia... že za to stojíš... a že si pekná.*“

Pecka! Od té doby byla ta holka tvoje.

Skončili jsme nakonec v jedny hospůdce, kde si Kristýnka vyptala lékárníčku a začala ti ošetřovat to oko a poškrábaný ruce. Jak jsem řekl, v té době už měla oči jenom pro tebe, tak jsem se snažil držet Šášenu stranou, abyste měli trochu soukromí. Ona totiž do všeho děsně rejpala a pořád omílala ty utržený růže. Jak když hodíš dvacku do automatu na kafe, mohla o tom mlít pořád dokola. Neskutečná holka, fakt. Naštěstí jsem věděl, že kdybych ji urazil a ona se naštvála, vzala by s sebou i Kristýnku, takže jsem se celou dobu u baru snažil ignorovat to brnění v prstech, který by jí nejraději propleskly, jako to dělávala moje máma, když jsem každý ráno řval, že nechci do školky. A zatímco jsem

se teda držel na uzdě, vy dva jste si šli zatančit. Karle, kamaráde, na tomhle budeš muset ještě zapracovat. Pošlapals chuděrce Kristýnce obě nohy, ale ona se jenom neustále usmívala a říkala, že to nevadí. No nebyla zlatá? Strávili jsme vevnitř zbytek dne. Vy jste střídavě tančili a povídali si a já seděl a byl čím dál víc opilej. Párkrát mě Šáša vytáhla taky na parket, jinak že půjde domů, a to jsem přece nemoh dopustit. Motal jsem se tam jako kolohnát a akorát jí tak tropil ostudu, takže toho radši nechala a tancovala s jinejma. A tak jsem seděl dál na baru, pil a povídal si s barmanem. Hele, věděls, že ty sklenky, co tam měl vystavený ve vitrínách u vchodu, byly plný kubánskýho rumu? Pravýho. Dovezl jim je šéfův syn, co tam byl na dovolený, ale furt nemohli najít příležitost, kdy by je otevřeli. Snažil jsem se ho překecat, že můj kámoš právě našel lásku svýho života, že by se jedna otevřít mohla, ale on že ne, že o tomhle nerozhoduje. Pořád jsem do něj ale ryl a přitom popíjel. A vy jste tancovali jako diví. Fakt netuším, kde se ty hodiny vypařily, ale najednou bylo půl devátý večer.

Jenže tím to, Kájo, nekončilo, ale to ty už asi víš. Vidím, jak se mračíš. Na tu babku si pamatuješ dobře, co? Bylo teda něco před devátou a ona vlítla do baru, na hlavě šátek jak Nasta, v ruce držela vyrvaný keř růží i s kořenama a byla rudá vzteky. „Ty!!“ ukázala na mě tlustým prstem a vykročila k baru. Hele, to nechápu. Proč nešla po tobě? Viděla snad, že jsem opilej a snadnej cíl? Jak se tak ke mně řítila, děsně jsem se lek a vzal nohy na ramena, jenže se mi nějak zamotala hlava a já se rozplácl na podlaze přímo před ní. „Podívej, cos proved, ty chuligáne!“ řvala a držela mi před očima ty růže. Jako upřímně? Vůbec si nepamatuju, že bychom je rvali ven i s kořenama, ale je to dost možný. Byli jsme docela v náladě a já si spoustu detailů nepamatuju. Každopádně si nás Šášina babka našla. Asi se ptala lidí a na vesnici se přece nic neutají, že jo. Myslel jsem, že zůstane jen u nadávek, to by mě tolik nežralo, na mě totiž od mala pořád

někdo řve. Jenže ona, jak viděla, že ji neposlouchám, tak po mně mrskla tím keřem s ostny, a když se sehnula, aby ho vzala znovu do ruky – řeknu ti, ta měla snad hroší kůži –, raději jsem začal zdrhat. Nejdřív po čtyřech, ale pak jsem vyskočil i na obě dvě a sápal se z baru, co to šlo. Vy jste samozřejmě vystřelili za mnou. Jen Šášena zůstala stát na parketu a řehtala se jak kobyla. Řítil jsem se chodbou, za sebou slyšel dusot a chtěl se ohlídnout, jestli to za mnou běžíte vy a je to v cajku, nebo je to ta babka a už mi dejchá na záda. No, ale to jsem neměl dělat. Jakmile jsem se ohlíd přes rameno, zatočila se mi hlava a já to napálil přímo do té vitríny s kubánským rumem. To ti byl randál, jak kdyby bouchla továrna na porcelán. Než doběhl barman, už jsem se válel na podlaze mezi střepy a prvotřídním rumem a ty s Kristýnkou jste mi pomáhali na nohy. Práskli jsme za sebou dveřma a vyběhli na ulici. Řek jsem Kristýnce, že by měla utíkat domů sama, za ní přece nikdo nepoběží, ona je v tom nevinně. Ale ona se jen mračila, dívala se na tebe a neklidně přešlapovala. „Raději uteč,“ řekl jsi jí pak ty. „My už to nějak zvládneme.“ Neměl jsem tucha, jak to chceš zvládnout, ale kvůli Kristýnce jsem se usmál a šibalsky na ni zamrkal. „Uvidíme se ještě?“ ona na tebe a tys začal horlivě přikyvovat, že jo, že určitě, a pořád jsi to opakoval dokola jak pokažený hodinky. Naštěstí tě ale brzo umlčela. Přistoupila k tobě, vzala tě za ramena a dala ti pusku. Hezky zavřela oči, ale tys je překvapením vyvalil, jako to dělají ty malý čivavy. Kdyby si člověk odmyslel tebe, bylo by to děsně hezký a romantický. „Tak jo,“ přikývla, ale než stačila říct cokoliv dalšího, ze dveří se vyřítila babka. Bez dalšího otálení jsme se rozběhli pryč. Kristýnka jedním směrem a my druhým. Naštěstí měla ta babka kyčle v háji i s koleny a vzdala to nahánění už po pár metrech. My se ale stejně nemohli vrátit kvůli tomu rumu. Páchl jsem jak lihovar, a proto jsme si našli tiché místo u rybníka. Já si svlíkl hadry a plácl sebou do vody, zatímco tys mi ždímal kalhoty a tak.

I když bylo léto, po tý koupeli mi byla pěkná kosa a my s sebou měli jen pár karimatek. Ústřední topení bychom asi jen tak u rybníka nesehnali, proto jsme nakonec skončili v nějaký nonstop samoobsluze u silnice a koupili si pár flašek vodky s džusem na zahřátí. Povím ti, tehdy dostaly naše játra pěkněj záhul. Utábořili jsme se teda u rybníka a zapíjeli všechno, co se ten den stalo. Hlavně ale Kristýnku a tvoji první pusu. Ráno jsem tě odtáhl zpátky na nádraží a dopravil tě domů. Tvoje máma mi pěkně vynadala, ale znáš mě přece, ne? Na mě furt někdo řve.

Nechci působit jako někdo, kdo trpí samochválou nebo tak, ale podle mě jsem ti dal ten nejlepší dárek k narozeninám. Vím, že tvoje máma je celá paf z toho, žeš někde flámoval, a plno lidí ti bude říkat, ať už to nikdy neděláš, ať si neničíš život, ať se raději učíš sám na kolejích a takový věci. Ale pověz mi, nenaučil tě ten den něco, co ti na přednáškách nikdo nikdy neřekne? Já to na tobě vidím, jak seš jinej, jak to v tobě všechno secvaklo. Už nejseš ten utáplej Kájík, co měl dobrý známky a poslouchal všechny kromě sebe. Neříkám, že to, co jsme tam vyváděli, je dobrý. Jen říkám, že si tím musí každej projít. U některejch je to cesta do pekel, ale někomu to vytríbí charakter, víš? Třeba tobě. Mohls mě v tom baru nechat na holičkách a tančit s Kristýnkou, ale tys běžel za mnou, zvedls mě ze země, i když za tebou letěla zuřivá babka a naštvanej barman. A taky jsi mi pral hadry v rybníce, když jsem z vlasů drhnul ten rum. Seš fakt parádní kámoš. Karle. Opravdu. Ale to není důvod, proč jsem přišel. Ještě s tebou nejsem úplně hotovej. Já mám totiž plán, jak ti najít Kristýnku. Jdeš do toho se mnou? Jo? Fakticky? Tak co se tak mračíš? Jo, ten rozbitej rum. To je fakt, to bychom měli napravit. I ty zničený záhony. No tak to sám vidíš, Kájíku, už je z tebe chlap. A taky pamatuj, jednou z toho bude fakt parádní historka k pivu.